

«Ο Καραγκιόζης» επιθετικός και προκλητικός

Μια πολύ γόνιμη χρονιά για τον σκηνοθέτη Ανδρέα Αραούζο

Ενας να γεμίζει τον χώρο και τον χρόνο, ένας να αποτελεί το μοναδικό θέαμα και το άκουσμα, ένας να διεκπεραιώνει όλο το κείμενο - αυτά, βέβαια, είναι τα αυτονόητα, τα εκ των ων ουκ άνευ που προέρχονται από τον ορισμό μιας μονοπαράστασης. Ένας να είναι ο πομπός το μήνυμα του οποίου να φτάνει σε κάθε δέκτη, ένας να πολλαπλασιάζεται έτσι ώστε να γίνεται ο προσωπικός συνομιλητής του κάθε θεατή του, ένας να είναι κυρίαρχος στην αίθουσα, να μην αφήνει κανένα να ξεφύγει από τα επικοινωνιακά δίκτυα που έχει απλώσει - αυτά πια είναι χαρακτηριστικά μιας πετυχημένης μονοπαράστασης, τα οποία αφορούν σε μεγάλο βαθμό την παράσταση «Ο Καραγκιόζης», βασισμένη στο διήγημα της Λένας Κίτσοπούλου. Το κείμενο δραματοποιήθηκε από τους Ηρόδοτο Μιλτιάδου και Ανδρέα Αραούζο, σκηνοθετήθηκε από τον Ανδρέα Αραούζο και ο Ένας της παράστασης ήταν ο Ηρόδοτος Μιλτιάδου. Το κείμενο παρουσιάζει ορισμένες ιδιαιτερότητες που ανεβάζουν τον βαθμό δυσκολίας. Ο ηθοποιός αναλαμβάνει δύο ρόλους, του αφηγητή και του ήρωα της αφήγησης, αυτού που γνωρίζει τι πρόκειται να συμβεί και αυτού που βαδίζει στο μονοπάτι του αγνώστου. Η κεντρική μορφή διασπάται σε διάφορες ηλικιακές εκδοχές, από πεντάχρονο παιδί μέχρι ώριμος άνδρας. Ταυτόχρονα, σε διάφορα αφηγηματικά επεισόδια, από το κείμενο αναδύονται άλλες σημαντικές μορφές, με τις οποίες ο κεντρικός ήρωας έχει ουσιαστικές διαδραστικές σχέσεις, όπως η μάνα και η σύζυγός του. Εξάλλου, ο ηθοποιός έχει να αποδώσει και την κοινωνικά ορατή επιφάνεια της μορφής που ενσαρκώνει και το βαθιά κρυμμένο μέσα της πληγωμένο «είναι», το οποίο ακολουθεί τη δική του εξέλιξη. Εκτός από τις ηλικιακές αλλαγές και τις ψυχικές διακυμάνσεις του

ρόλου, στις στιγμές παρεκκλίσεων από τη ρεαλιστική αφήγηση ο ηθοποιός εντάσσει στην κινησιολογία του και το συμβολικό γνώρισμα του Καραγκιόζη, τη σωματική του παραμόρφωση, τη σπασμωδική του κίνηση, για να δείξει τι ρόλο έπαιξε στη ζωή του ήρωά του το εξευτελιστικό παρατσούκλι. Όλα αυτά πρόσθεσαν ιδιαίτερη αξία στην επιτυχία του Ηρόδοτου Μιλτιάδου.

Το κείμενο της Κίτσοπούλου είναι επιθετικό, προκλητικό και η υποκριτική μανιέρα που επέλεξαν ο σκηνοθέτης και ο ηθοποιός του ανήκει στυλιστικά στο in-your-face θέατρο, που επιδιώκει την άμεση ανταπόκριση του θεατή, την ενεργό συναισθηματική συμμετοχή του, την παράλληλη με τη θέαση διαδικασία αυτογνωσίας, την αναζήτηση στιγμών που ο καθένας έπαιξε

τον ρόλο θύτη ή θύματος. Ήταν δύσκολο σε μερικές στιγμές ο ηθοποιός να μην υπερβεί το μέτρο, που πρέπει να υπάρχει σε κάθε υποκριτικό τρόπο, να μην ανεβάσει πέρα από το όριο τη δική του υποκριτική θερμοκρασία. Όμως αυτά δεν λέγονται για να μειώσουν το αναμφισβήτητο επίτευγμά του. Μετά από την εκφραστικότητα του στον ρόλο του εφήβου στη «Χάρπερ Ρίγκαν», την αυτοειρωνεία του στον πρίγκιπα στη «Σταχτοπούτα», ο Ηρόδοτος Μιλτιάδου έκανε σοβαρό υποκριτικό βήμα στον «Καραγκιόζη».

Και ο Ανδρέας Αραούζος διανύει μια πολύ γόνιμη χρονιά με τις σκηνοθετικές, αλλά και υποκριτικές του δουλειές στο «King's Speech», στη «Σουσού», στη «Σταχτοπούτα», στην «Αόρατη όψη»...

ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ